ఈ వారం కథ

నిద్రా రాక్షసం

అలారం గణగణ మోగింది.

తెల్లవారు ఝాము నాలుగు గంటలు.

పక్కింట్లో లైటువెలిగింది. సుజాతగారు లేచి వాళ్ళబ్బాయి తేజాను లేపుతున్నారు. ఆ అబ్బాయి ఒక పట్టాన లేవడు. కనీసం పావుగంట పడుతుంది. చిన్న పిల్లలెవరికైనా అంత పొద్దున లేవడం కష్టమే.

ఒక్కరోజు కాదు.. ఆ అబ్బాయి రోజూ ఆ టైమ్‌కి లేవాల్సిందే. మూడేళ్ళుగా యిదే వ్యవహారం. ఆవిడ లేపడం, ఆ అబ్బాయి విసుక్కోవడం... ఆవిడ బ్రతిమిలాడడం, అతగాడు కసురుకోవడం... చివరికి వాళ్ళ నాన్న అరుపుకి అతడు గొణుక్కుంటూ లేచిపోవడం.

వాళ్ళ లైటు వెలుతురు కిటికీ అద్దం లోంచి నా గదిలోకి పడుతుంది కాబట్టి నాకూ అదే టైముకి మెలకువ వచ్చేస్తుంది. పైగా వాళ్ళమధ్య జరిగే ఆ సంభాషణ.. అది నాకు కంఠతా వచ్చు.

"ట్యూషన్‌కి టైమ్ అవుతోంది లే నాన్నా. ఈ రెండుమూడేళ్ళు కష్టపడకపోతే మెడిసిన్‌లో సీటు ఎలా వస్తుందిరా? నాన్నగారు మొన్న ఫీజు ఇవ్వడానికి వెళ్ళినపుడు మీ సార్‌లంతా గోలంట తేజా తెలివైన వాడే గాని శ్రద్ధపెట్టి చదవడు.. మీరు కోప్పడి చెప్పాలన్నారట. పెద్దాడివయ్యాక కూడా బాధ్యత తెలియకపోతే ఎలా? రోజూ చెప్పాలంటే ఎలారా? లే.. లే.. టైమవుతోంది. ఇంకా మొహం కడుక్కోవాలి.. స్నానం చేయాలి.. పాలు తాగాలి.. లేరా బాబూ!"

వసంత

తేజా ఇంటర్మీడియట్ సెకండియర్ చదువుతున్నాడు. బైపిసి గ్రూపు. పొద్దున ఐదు గంటల నుంచి వరసపెట్టి ట్యూషన్స్. ఏదో కాలేజీలో చేరాడు కాని వెళ్ళడు. ఎప్పుడైనా ప్రాక్టికల్స్‌కి మాత్రం వెళతాడు.

ఆరింటి దాకా జువాలజీ ట్యూషన్. ఐదు నిముషాల తర్వాత బోటనీ, 7.15కి ఫిజిక్స్, 8.20 నుంచి 9.20 దాకా కెమిస్ట్రీ. అన్నిట్యూషన్లు ముగించుకుని తొమ్మిదిన్నరకల్లా ఇల్లు చేరతాడు. నుంచి ఆకలితో వస్తాడేమో అప్పటికి టిఫిన్ అవకపోయినా, ఆ టిఫిన్ తన కిష్టమైనదికాకపోయినా వాళ్ళమ్మమీద మండి పడతాడు. పొద్దున్నెప్పుడో తాగిన గ్లాసుడు పాలు ఏ మూలకి వస్తాయి? సైకిల్ మీద మొదటి ట్యూషన్‌కి వెళ్ళేసరికే అరిగిపోతాయి. అక్కడ కూర్చోవడానికి కూడా ఖాళీ వుండదట. దాదాపు ఒకళ్ళ ఒళ్ళో ఒకళ్ళం కూర్చుంటాం ఆంటీ అని చెబుతాడు. అయినా అంతమందిలో ఎవరురాకపోయినా వాళ్ళ మాస్టార్లు కనిపెట్టేస్తారట. మర్నాడు లేపి నిలబెట్టి అక్షింతలు వేస్తారట.

గంట ట్యూషన్‌లో అరగంట క్లాసు, మిగతా అరగంట నిన్న చదివిన పోర్షన్‌లో టెస్ట్. ఏరోజు తెలివితేటలకు ఆరోజే పరీక్ష. మధ్యాహ్నం పిల్లలు వెళ్ళే సరికి మాస్టార్లు వాటిని దిద్ది మార్కులు చెప్పేస్తారు. ఆ పాఠాన్ని అక్కడికి మర్చిపోయి మర్నాడు కొత్తది బట్టీ పెట్టాలి. అన్నీ ఒకేసారి గుర్తుపెట్టుకోవడం కష్టం కాబట్టి ఇప్పుడందరూ ఇదే మెథడ్ ఫాలో అవుతున్నారట. చివర్లో రివిజన్ జరిగేటప్పుడు మాత్రమే మొత్తం పోర్షన్ కంఠస్థం చేయాల్సి వుంటుంది.

తేజ ఇంటికి రాగానే టేప్‌రికార్డర్ ఆన్‌చేస్తాడు- ఫుల్ వాల్యూం. మరేం వినబడదు. అన్ని పాఠాల్నీ బుర్రలోంచి తరిమేయడం కోసం ఈ సంగీతం అలవాటు చేసుకున్నాడేమో అనిపిస్తుంది నాకు. అన్నం తిన్నాక రికార్డు వర్కు చేసుకుని, మధ్యాహ్నం క్లాసుల్లో అడగబోయే ప్రశ్నలకు ప్రిపేర్ అవుతూ ఒకొక్కసారి నిద్రపోతాడనుకుంటాను. వాళ్ళమ్మ మేలుకొలుపులు వినబడుతుంటాయి. మూడింటినుంచి మళ్ళీ ట్యూషన్లు మొదలు. ఇదే తేజా జీవితం.

సాయంత్రం ఏడు తర్వాత కాస్త ఖాళీ. అప్పుడు ఎక్కడికీ వెళ్ళి ఆడుకుంటాడు. ఫ్రెండ్సందరూ కలిసి సందు మొదట్లో నిలబడి క్రికెట్ గురించి, సినిమాల గురించి, తెలిసిన మేరకు రాజకీయాల గురించి మాట్లాడుకుంటారు. ఎనిమిదింటికి వాళ్ళ నాన్న వస్తాడు. ఆయన చాలా స్ట్రిక్ట్. సిగరెట్లు, ఇతరత్రా చెడు అలవాట్లు ఏర్పడే వయసిదేనని ఆయన గట్టినమ్మకం. అనుభవం కూడా. అందువల్ల కొడుక్కి ఎక్కువ స్వేచ్ఛ ఇవ్వడు. 8.30 కి అందరూ కలిసి భోజనాలు చేయాలి. 9.30 దాకా చదువుకుని నిద్రపోవాలి. ఇందులో ఎక్కడైనా ఒక పదినిముషాలు తేడా వస్తుందేమో కాని నరస మాత్రం మారదు.

విద్యార్థి దశలో ఇంటర్మీడియట్ చాలా కీలకమయినదని తేజాకు వాళ్ళ నాన్న తరచూ చెబుతుంటాడు. తన చిన్నతనంలో తనకీ విషయం తెలిసుంటే ఆ అకౌంటెంట్ ఉద్యోగంలో స్థిరపడాల్సిన అగత్యం వుండేది కాదని ఆయన చాలాసార్లు నాపోతుంటాడు.

సుజాతగారు పెద్దగా చదువుకోక పోయినా ప్రస్తుతం తన కొడుకు చాలా ముఖ్యమైన చదువు చదువుతున్నాడని, ఇదే వాడి భవిష్యత్తును నిర్ణయిస్తుందని అర్థం చేసుకుంది. తేజాకు తాను చేయగల సేవలన్నీ చేసేది. అతనికి ఇష్టమైన వంటలే చేసేది. రాత్రిపూట దోమలవల్ల నిద్రాభంగం కాకూడదని జెట్‌బాక్స్ తేజా మంచం దగ్గరే పెట్టేది. మీగడపాలు తీసిపెట్టి పొద్దున్నే ప్రొటినెక్స్ కలిపి ఇచ్చేది. ఆవిడకి ఇంటర్మీడియట్ కోర్సు తాలూకు పరిజ్ఞానం ఎంతుందో చెప్పలేం. గ్రూపులు, సబ్జక్టులు, సిలబస్‌లు, ట్యూషన్ లెక్చరర్ల పేర్లు, వాళ్ళ ఫీజులు, డిసిప్లిన్, ఎవరి స్టూడెంట్స్‌కి ఎక్కువ ర్యాంకులు వచ్చి ఎంసెట్‌లో సీట్లు వచ్చిందీ, తన కొడుకు స్నేహితుల్లో ఎవరికి ఏ సబ్జక్టులో ఎన్ని మార్కులు వచ్చింది, వాళ్ళలో ఎంసెట్ పాసవగల వాళ్ళెంత మంది... ఒకటి కాదు.. ఆవిడకి తెలిసిన సమాచారం వింటుంటే నాకు చాలా ఆశ్చర్యమేస్తుంది. బంధువులు, చీరలు, నగల గురించి కంటె ఆవిడ ఇవే ఎక్కువ మాట్లాడుతుంది.

నాకు యాంత్రిక చదువులంటే చాలా విముఖత వుండడం వల్ల కాబోలు తేజాని చూసినప్పుడల్లా ఆ పిల్లవాడు కోల్పోయిన బాల్యం, కోల్పోతున్న యవ్వనం మాత్రమే గుర్తొస్తుంటాయి. చాలా బిడియస్తుడు. పలకరిస్తే తప్ప మాట్లాడడు. స్నేహితులు కూడా తక్కువే. బంధువులందరిలోకి వాళ్ళ అమ్మమ్మ తాతయ్యలంటే ఇష్టం. వారానికి ఒక్కసారి ఆదివారం మధ్యాహ్నం దొరికే ఒక్క పూట సెలవును వాళ్ళతో గడుపుతాడు.

వాళ్ళు 20 మైళ్ళ దూరంలోని ఒక పల్లెటూరిలో వుంటారు. పొద్దున ట్యూషన్స్ అవగానే అట్నుంచి అటెళ్ళి రాత్రి పదిగంటలకు తిరిగొస్తాడు. అదొక్కటే అతనికున్న రిలీఫ్. ఆదివారం రాత్రిళ్ళు అక్కడే పడుకుందామని తేజాకు చాలా కోరిక. కాని పొద్దున ట్యూషన్ టైముకు అందుకోవడం కష్టమని వాళ్ళ నాన్న ఒప్పుకోడు. ఆ మధ్య వాళ్ళ తాతకి టైఫాయిడ్ వస్తే ఊళ్ళో డాక్టర్ లేకపోవడంవలన జబ్బేమిటని తెలుసుకోవడానికే చాలా రోజులు పట్టింది. తర్వాత ఆయనని తీసుకొచ్చి వీళ్ళింట్లోనే వుంచుకున్నారు. "నేను డాక్టర్నయ్యాక మీ ఊళ్ళోనే ప్రాక్టీసు పెడతాను తాతా' అని తేజా చెప్పినపుడు ఆయన చాలా మురుసుకున్నాడు.

ఫైనలియర్ ఎగ్జామ్స్ దగ్గర పడడంతో ఈమధ్య తేజా రూమ్‌లో రాత్రి తెల్లవార్లు లైటు వెలుగుతోంది. చదువుతూ... పడుకుంటూ... లేస్తూ... పుస్తకాలు తప్ప మరో ధ్యాస లేకుండా బతుకుతున్నాడు. ఫ్రెండ్స్ వచ్చినా మోడల్ పేపర్లు, బిట్ ఆన్సర్లు.. ఇవే మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. సామాజిక శాస్త్రాన్ని అభిమానించే వాళ్ళు పుస్తకాలు చదువుకోవడంతో ఆగి పోకూడదని నా ఉద్దేశం. చుట్టూ జరిగేవాటిని పరిశీలిస్తేనే నిత్యచలనంలో వుండే సమాజాన్ని అర్థం చేసుకోగలమని నా నమ్మకం. అందువల్ల తేజాలాంటి వాళ్ళ చదువుల్ని, వాళ్ళమ్మ నాన్నల ఆశల్ని నేను ఆసక్తిగా గమనిస్తుండేదాన్ని.

ఇంటర్ పరీక్షల తర్వాత ఎంసెట్ పరుగు పందెంలో చేరాడు. ఎన్ని విషయాల్ని బిట్స్ బిట్స్‌గా మెదడు గిడ్డంగిలోకి చేర్చాడో గాని మొత్తం మీద మంచి ర్యాంకే సంపాదించుకున్నాడు. బాగా డిమాండున్న సబ్జెక్ట్ ఎంచుకుని మంచి మెడికల్ కాలేజీలో చేరిపోయాడు. ఎంసెట్ పరీక్షా ఫలితాలు వచ్చిన రోజు చూడాలి తేజా వాళ్ళ అమ్మానాన్నల మొహాలు.. గొప్ప తేజస్సుతో వెలిగిపోయాయి.

తర్వాత నేను ఆ వూరు వదిలి పెట్టి వెళ్ళిపోయాను. ఒక ప్రైవేటు కాలేజీలో లెక్చరర్ ఉద్యోగం వచ్చింది. అక్కడంతా ఎంసెట్ పరుగుపందెంలో ఓడిన వాళ్ళున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ రెండో తరగతి పౌరసత్వం ఫీలింగ్. అది చూస్తుంటే ఒకొక్కసారి ఆపుకోలేని దుఃఖం వస్తుంటుంది నాకు. ఏం చేస్తే దాన్ని రూపుమాపగలను? అయినా నేనొక్కదాన్ని ఏమి చేయగలను? వేరేగత్యంతరంలేక నా క్లాసులోకి వచ్చి కూర్చునే ఎంసెట్ పరాజితులకు సమాజం పట్ల, సామాజిక శాస్త్రం పట్ల ఆసక్తి ఎలా కలిగించను? రోజులు దొర్లుతున్నాయి. ఏళ్ళు కూడా గడిచిపెట్టున్నాయి. ఎందుకంటేఇప్పుడు మాకు యుజిసి స్కేళ్ళు కూడా ఇచ్చారు. అంతా కాకపోయినా కొంత ఇస్తున్నారు.

అప్పుడు తెలిసింది మళ్ళీ తేజావిషయం. ఊరికి దూరంగా నేనుండే కాలనీ మొదట్లోనే అతని ఇల్లు వుంది. ఒక సాయంత్రం ఇంటికి వెళుతున్నప్పుడు చెరుకూరి తేజ ఎం.ఎస్ అనే నేమ్‌ప్లేట్ కనిపించింది. అప్పట్నుంచి ఆ ఇంటిమీదుగా వెళ్ళిన ప్రతిసారీ కనిపిస్తాడేమోనని చూస్తూనే వున్నాను. ఒక రోజు వాళ్ళమ్మ గేటుదగ్గర నిలబడి కనిపించింది. దగ్గరకెళ్ళి పలకరించాను. వెంటనే గుర్తుపట్టి ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళింది.

కొడుకు 'ఓమ్స్'లో పెద్ద ఉద్యోగం చేస్తున్నట్టు చెప్పింది. మంచి సర్జన్‌గా పేరు తెచ్చుకున్నాడని, పెళ్ళయిందని, ఇప్పుడుంటున్న ఇల్లు భార్య కట్నం కింద తెచ్చుకున్నదని, ఆవిడ రెండో కాన్పుకని యిప్పుడు పుట్టింటికి వెళ్ళిందని చెప్పింది.

ఇంటిదగ్గర కూడా కన్సల్టేషన్ రూమ్ వుంది. ఉదయం 8-9 మధ్యలో మాత్రమే అక్కడ చూస్తాడట. సర్జన్ కనుక ఆపరేషన్ అవసరమైన కేసులుమాత్రమే వస్తాయట. సొంత నర్సింగ్ హోం ఇంకా కట్టుకోలేదు కాబట్టి ఏదో ఒక ప్రైవేటు నర్సింగ్‌హోంలో అడ్మిట్ చేసి ఆపరేషన్ చేస్తాడట.. అవన్నీ చెప్పుకొచ్చింది. మొత్తంమీద ఆవిడ జీవితాశయం, తేజా జీవితాశయం నెరవేరిందని సంతోషించాను. నా భాషలో చెప్పాలంటే మొదటి తరగతి పౌరుడయ్యాడన్న మాట! 'అప్పుడప్పుడు వస్తుండండి' అనే ఆహ్వానం అందుకుని వాళ్ళింటి నుంచి బయట పడ్డాను.

వారం తర్వాత ఒకరోజు నేను అద్దెకుండే ఇంటి ఓనరు... 70 ఏళ్ళ ముసలాయనకు ప్రాణం మీదికొచ్చింది. ఆయనకి బి.పి, షుగరు అన్నీ వున్నాయి. కాలికి పుండుపడి నాచి నాలుగురోజుల్నుంచి జ్వరం కూడా వస్తోంది. పగలు ఎవరో డాక్టర్‌కి చూపించి మందు వేసినా ఒకరాత్రి వేళ ఊపిరాడడం కష్టమైంది. వాళ్ళింట్లో వాళ్ళు కంగారుగా అటూ ఇటూ తిరుగుతుంటే నాకు మెలుకువొచ్చి మన కాలనీలోనే డాక్టరున్నాడు. ఆయన దగ్గరికి తీసుకెళ్ళమని సలహా ఇచ్చాను.

ఆయన పెద్దడాక్టర్ కదా చూస్తాడా? మీకు తెలిస్తే మీరూ రాకూడదూ అని బ్రతిమిలాడారు. సరేనని వాళ్ళతో పాటు బయల్దేరాను.

వెళ్ళి కాలింగ్‌బెల్ ఎంత నొక్కినా ఎవరూ తలుపు తీయలేదు. అసలది మోగిన శబ్దమూ వినిపించడం లేదు. మాతో వచ్చిన ఒకతను గోడదూకి వెళ్ళి ఇంటి తలుపు తట్టాడు. తేజా వాళ్ళమ్మ విసుగ్గా తలుపుతీసింది. "అబ్బాయి పొద్దుపోయి వచ్చి పడుకున్నాడు. లేపడానికి వీల్లేదం"ది. ముసలాయన ప్రాణం పోయేట్టుగా వుందని వీళ్ళిక్కడి నుంచి ఆదుర్దాగా చెబుతున్నా ఆవిడలో ఏమాత్రం సానుభూతి కనిపించడం లేదు.

నేనేమైనా చేయగలనేమోనని గేటు తీయమని చెప్పి నేనూ లోపలికి వెళ్ళాను. నన్ను చూసి ఆవిడ ఒక్కక్షణం మొహం ప్రసన్నంగా పెట్టింది. "ఆయనకి బాగా సీరియస్‌గా వుందండి. మీ నాన్నగారి వయస్సే. ఇక్కడికి తీసుకురావడం కష్టమవుతుందని తీసుకురాలేదు. దయచేసి ఒక్కసారి లేపి చెప్పండి" అన్నాను.

ఆవిడ బాగా ఇబ్బందిగా మొహం పెట్టింది. "రోజంతా ఆపరేషన్లు చేసి వస్తాడమ్మా అబ్బాయి. బాగా అలసిపోతాడు. లేపితే విసుక్కుంటాడు. రాత్రి ఏదో పార్టీ కూడా అయింది. ఏదైనా ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్ళమని చెప్పండి. వాళ్ళకూ ఖర్చు తగ్గుతుంది"నెమ్మదిగా నాతో అంది.

నాకేం చేయాలో అర్థం కాలేదు. ఇంకా ఆవిడతో మాట్లాడడం వృథా అని మాత్రం అర్థమైంది. గట్టిగా తిడుతూ వెనక్కి తిరిగారు. ఈలోగా ముసలాయన్ని మంచం మీది నుంచి కిందికి దింపారని కబురు వచ్చింది. అందరం పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చేశాం. వచ్చే ముందు ఆవిడ మొహంలోకి ఒకసారి చూశాను. అది చిన్నబోయి కళావిహీనంగా వుంది. కొడుకును అంత కష్టపడి డాక్టరు చదివించిన గర్వం. ఆ కళ్ళల్లో కొంచెం కూడా లేదు. వాటిలో బేలతనం, నిస్సహాయత మాత్రమే వున్నాయి.

డాక్టర్ చదువు చదవమని చెప్పడానికైతే ఆవిడ కొడుకుని ఏళ్ళతరబడి నిద్రలేప గలిగింది కాని వైద్యం చేయమని చెప్పడానికి మాత్రం ఆవిడ అతనిని నిద్రలేప లేకపోయింది.